

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

AHMET RASİM

FUHŞ-İ ATİK

ESKİ İSTANBUL'DA HOVARDALIK

Yayına hazırlayan: *Nuri Akbayar*

6

O dükkândan dönerken, ağabeyime sordum.

“Bu kadının adı neymiş?”

“Anber!”

Misk!

Herhangi şair ise onun,

*Anber-i zülfün getirdi başıma sevdaları
Yoksa nerden dûş olurdum bu hayal-i hâme ben*

demekte hakkı varmış!..

İşte size bir hakikat daha!

Evet. Bundan evvel, şimdiler, belki daha sonralar bizim aramızda dolaşan, dolaşacak olan bilmem ne türlü hakikatlerden daha sağlam bir hakikat! İhtiyarlık ne yaman dert!..

Biraz düşünmek arzusuyla çırpınan ruhlar, bizim hakikati de rezil etmek sevdasıyla uğraştığımızı hisseder etmez ne kadar ağır manevi bir mesuliyet altında kaldıklarını, kalacaklarını hesap ede ede yaşadıkları hâlde bin ölüm azabı çekiyorlar!..

Bahusus biz bilmiyoruz ki kendimiz rezil oluyoruz...

Ağabeyim, ne dediği?.. Anber!..

Düşmesin miskîn gönüller zülf-i anber-bûlara

Dede (İsmail Efendi) merhumun ruhuna fatiha!.. Ne kadar sanatlı bestedir!

Fakat o, bana pencereden nasıl baktıydı?.. Nasıl baktıydı?.. O sürmeli gözlerinden bir şeyler süzülüyordu!..

Aman! Valde farkında olmasın!.. Olursa!..

Onun yüzüne bakamam!.. Ondan çok utanırım... O, benim en aziz, en muhterem... Bilmem nem?..

Anne!.. Bu da bir meçhul... Evet... Benim nem? Kimim?.. Ben onun nesiyim?.. Kimiyim?.. Bir meçhul daha! Oldu iki!.. Ne yapıyorum?.. Bu Anber de kim?.. Oldu üç!

Tamam! Hoca diyordu ki, “Rakamlar sonsuzdur!..”

Ya kötülük?.. Biter tükenir şey miymiş!.. O günün gecesi ailece sürekli bir sohbetle geçiyordu... Ama ağabeyimle ben fırsat buldukça Anber’in sözünü fısıldaşıyorduk... Dem oldu ki ağabeyim kendini kaybeder gibi oldu...

Hatta annem, bir aralık halama, “Galiba, Hüsametlin içiyor!” diye söylendi. Halam, içini çekti. “Aman Allah!.. Ne tuhaf سوال?.. İnsan içmez mi? Yemez mi?”

Yemez mi, içmez mi ama ben ne kadar dikkatli olmuşum!.. Ağabeyim, yerinden kalkar kalkmaz ben de zenberkliymişim gibi fırlamak istiyordum...

Fırsat da çıktı... Valide namaza kalktı. Ben de derhal aşağıya indim... Baktım ki ağabeyim... Elinde kızıl bir mayi ile dolu bir bardak, yüzünü ekşite ekşite içiyor...

“Ağabey bu ne?..”

“Şarap!”

“Şarap mı!.. Haramdır!..”

“Ben içeyim, sana haram olsun!..”

“Tövbe estağfurullah!”

“Bir yudum al bakayım!”

“Tövbe estağfurullah!”

“Kokla be yahu!..”

“Püf!.. Aman...”

“Bir yudum al!..”

“Öf!.. Zehir!.. Ağabey, bunu nasıl içiyorsun?”

“Bilsen! İnsana ne keyif verir!”

Keyif mi?.. Bu da benim için yeni bir kelime!.. Öyle derlerdi: İnsan yaşadıkça öğrenir..

Ağabeyim, yeni terlemiş bıyıklarını mendiliyle siler silmez dedim ki, “Bu, Anber’in kocası var mı?”

Gözleri daha ziyade ufaldı. Bir eliyle o taze bıyıklarını burmak üzere uğraşa uğraşa, “Varmış ama herif bırakmış... Bir senedir eve gelmiyormuş!..”

“Elbette anası, babası vardır, aç kalmaz...”

“Var... Var amma ikisine de o bakıyor...”

Şaştım. “Nasıl bakıyor?”

Gayet umursamaz bir tavırla, “Kazanıyor, bakıyor!..”

Kazanıyor mu?.. Kadın!.. Kâtip değil, şair değil, devlet memuru değil, nasıl kazanır? Saflık bu ya... Sordum, “Esnaf mı?”

Kahkahayla güldü.

“Esnaf... Hem birinci sınıf!.. Hangi esnaf?.. Tüccar!..”

Ağabeyim, yüklüğün içinden bir kara şişe çıkardı. Bardağın yarısına kadar şarap doldurdu... Sesi de varmış. Yavaş yavaş okudu.

Elinde kara şişe

Buz gibi şarap içer

Çakırım... Of...

“Off!..”

Fakat çabuk kesti. Yalnız şahadet parmağı kalkık elini güya Anber benmişim gibi tehditkârane sallaya sallaya, gür sesiyle dedi ki, “Eğer ben meramıma kavuşamazsam ya kendimi ya onu öldürürüm!..”

Ne?.. Ben o zamana kadar ölmeyi biliyordum amma öldürmeyi bilmiyordum... Sınıf arkadaşım Habib bir gece ağzından kanlar aka aka kucağında can vermişti!..

“Sakın bu ilacın üstüne tuzlu şey yeme” demişler, o da yemiştir!.. Zavallıyı kan boğduydu... Bunu, gözlerimle gördüm... Sonra bize Habib için verem dediler ama o zaman henüz fizyoloji okumamıştık, veremin ne olduğunu da bilmiyordum!..

Herneyse... Hayretle ağabeyimin yüzüne baka kaldım, o, iki eliyle başını tutarak sedire oturdu. Ağlamaya başladı.

“Ah!.. Anber!.. Anber!.. Benim gençliğime kıyacaksın, bana da edeceksin! Kendine de!..”

Ne anlaşılmaz sözler? Hakikaten bu Türkçe güç bir lisanmış!.. “Ağabey, ağlama!..”

Hem ağlıyor hem tükürür gibi ağzından sesler çıkarak, “Nasıl ağlamayayım... Yanıyorum!..” diyordu.

Yanıyorum?.. İşte anlamadıklarımından biri daha!.. Üstüne başına baktım, ateş mates yok!.. Duman da çıkmıyor, Koku da gelmiyor...

Evet... Bunlardan hiçbiri yok amma bir ağabey, bir Anber var. Hatta bir de ben varım... Var olduğumu ondan anlamıştım ki pencereden dükkâna baktığı zaman o sürmeli gözlerinin bebekleri benim gözlerimin bebeklerinin içine bir şeyler fırlatmıştı!